

Alma Münzová: „Idem postaviť na čaj“

Už ani neviem, kto nás zoznámil. Alma Münzová bola žena, pri ktorej ste okamžite mali pocit, že sa poznáte dlho alebo lutujete, že ju už nepoznáte dávno. V jej útulnom byte plnom krásnych obrazov Imra Weínera-Krála, pri čaji a famózných zákuskoch, pričom domáca pani rada podotkla, že to pripravila len tak narýchlo, sa začala diskusia. Alma Münzová bola vždy srdečná, no človek musel byť tak trochu v strehu, aby v jej prítomnosti nepovedal nejakú hlúposť – jednoducho intelektuálka starej školy, sčítaná a vzdelaná, ktorá rada rozum rozdávala, no nechcela strácať čas diskusiou o niečom banálnom.

Túto jej ostrosť úsudku, jej náročnosť k sebe a iným som „zneužíval“ aj ja, a to tým, že som k nej posielal na konzultácie študentov Výberového vzdelávacieho spolku, o ktorých som chcel počuť jej hodnotenie a názor. Niet divu – tých, ktorých akceptovala, zostali aj následne jej priatelia, pretože sa rada zhovárala s mladými a bystrými ľuďmi, keďže jej myseľ a jej povaha bola taká istá.

V jednom období často prispievala do *Kritiky & Kontext*. Keď som si prišiel po text (písaný na stroji a výdatne poškrtný ceruzkou), jej prvá veta bola: „Prečítajte si to, neviem či sa vám to hodí, ak chcete, vyberte si z toho, idem postaviť na čaj“. Alma Münzová bola k sebe prísna ako autorka aj ako prekladateľka. Roky sa sťažovala, ako dlho jej trvá dokončiť opravy na Musilovej knihe *Muž bez vlastností*. Nečudo, veď je to jedno z najväčších svetových diel a má okolo tisíc strán. Verím, že Kalligram túto jej milovanú knihu čo najskôr vydá – bohužiaľ Alma (ako sme ju všetci volali, viacerí z nás len v jej neprítomnosti) sa toho už nedožije.